

BÀI CA CỦA HY VỌNG VÀ LỜI CẦU NGUYỆN CỦA SỰ TIN QUYẾT.

Kinh thánh: Ê-sai 26:1-27:1

“1 Trong ngày đó, tại xứ Giu-đa, người ta sẽ hát bài này: Chúng ta có thành bền vững! Chúa lấy sự cứu làm tường làm lũy! 2 Hãy mở các cửa, cho dân công bình trung tín vào đó! 3 Người nào để trí mình nương dựa nơi Ngài, thì Ngài sẽ gìn giữ người trong sự bình yên trọn vẹn, vì người nhờ cậy Ngài. 4 Hãy nhờ cậy Đức Giê-hô-va đời đời, vì Đức Giê-hô-va, chính Đức Giê-hô-va, là vàng đá của các thời đại! 5 Ngài đã dẫn những người ở nơi cao; đã phá đổ thành cao ngất, hạ xuống tới đất, sa vào bụi bặm, 6 bị giày đạp dưới chân, bị bàn chân kẻ nghèo nản, thiếu thốn bước lên trên và nghiền nát. 7 Đường của người công bình là ngay thẳng; Ngài là Đấng ngay thẳng ban bằng đường của người công bình. 8 Hỡi Đức Giê-hô-va, thật chúng tôi đứng trên đường phán xét mà trông đợi Ngài; danh Ngài, là sự ghi nhớ Ngài, vốn là sự ao ước của linh hồn chúng tôi. 9 Đang ban đêm, linh hồn tôi đã ao ước Ngài; phải, thần linh trong tôi sẽ thiết tha tìm Ngài; vì khi những sự phán xét Ngài làm ra trên đất, dân cư của thế gian đều học sự công bình. 10 Kẻ ác dầu có được ơn, cũng chẳng học sự công bình; song nó sẽ làm điều ác trong đất ngay thẳng, và không nhìn xem uy nghiêm của Đức Giê-hô-va. 11 Hỡi Đức Giê-hô-va, tay Ngài đã giá lên, mà chúng nó chẳng xem thấy, song chúng nó sẽ thấy, và sẽ xấu hổ bởi có lòng sốt sắng Ngài tỏ ra vì dân mình. Lửa sẽ đốt cháy kẻ thù nghịch Ngài. 12 Hỡi Đức Giê-hô-va, Ngài sẽ lập sự bình an cho chúng tôi; vì mọi điều chúng tôi làm, ấy là Ngài làm cho! 13 Hỡi Giê-hô-va Đức Chúa Trời chúng tôi, ngoài Ngài từng có chủ khác cai trị chúng tôi, nay chúng tôi chỉ cậy một mình Ngài mà kêu cầu danh Ngài. 14 Họ đã chết, sẽ không sống nữa, đã thành âm hồn không dậy nữa: vì Ngài đã phạt và diệt họ, cho đến sự ghi nhớ họ, Ngài cũng làm ra hư không. 15 Hỡi Đức Giê-hô-va, Ngài đã thêm dân này lên, phải, Ngài đã thêm dân này lên. Ngài đã được vinh hiển, đã mở mang bờ cõi đất này. 16 Hỡi Đức Giê-hô-va, họ đã tìm kiếm Ngài trong lúc ngặt nghèo, kêu cầu Ngài khi Ngài sửa phạt họ. 17 Hỡi Đức Giê-hô-va, chúng tôi ở trước mặt Ngài khác nào như đàn bà có thai gần đẻ, đang đau đón kêu rêu vì quặn thắt. 18 Chúng tôi đã có mang, đã ở cũ, và đẻ ra như gió, chẳng làm sự cứu trong trái đất, cũng chẳng sanh ra dân ở trong thế gian. 19 Những kẻ chết của Ngài sẽ sống, những xác chết của tôi đều chỗi dậy! Hỡi kẻ ở trong bụi đất, hãy thức dậy, hãy hát! Vì hột móc của Ngài như hột móc lúc hừng đông, đất sẽ buông các âm hồn ra khỏi. 20 Hỡi dân ta, hãy đến vào buồng và đóng cửa lại. Hãy ẩn mình một lát, cho đến chừng nào cơn giận đã qua. 21 Vì này, Đức Giê-hô-va từ nơi Ngài, đặng phạt dân cư trên đất vì tội ác họ. Bấy giờ đất sẽ tỏ bày huyết nó ra, và không che-đậy những kẻ đã bị giết nữa.

1 Trong ngày đó, Đức Giê-hô-va sẽ dùng gươm cứng, lớn, và mạnh mà phạt lê-vi-a-than, là con rắn lẹ làng, phạt lê-vi-a-than là con rắn cong queo; và Ngài sẽ giết con vật lớn dưới biển.”

Gợi ý bài học: Sau những hình ảnh dữ dội của sự phán xét trong Ê-sai 24–25, chương 26 mở ra bằng một bài ca hoàn toàn khác. Những thành trì kiêu ngạo của thế gian có

thể sụp đổ, nhưng giữa tất cả những gì đang rung chuyển, dân Chúa nhìn thấy **một thành vững chắc**. Điều đặc biệt là tường thành ấy không được xây bằng đá, tiền bạc hay sức mạnh quân sự: “Chúa lấy sự cứu làm tường làm lũy.” Đây chính là câu hỏi Ê-sai đặt ra cho chúng ta: **Khi mọi thứ có thể rung chuyển, điều gì khiến lòng tôi vẫn bình an?** Ê-sai 26:3 dùng một cách diễn đạt rất đẹp trong tiếng Hê-bơ-rơ: **shalom shalom**- “bình an, bình an”, nhấn mạnh một sự bình an trọn vẹn. Nhưng Đức Chúa Trời không hứa bình an ấy cho người có một cuộc đời không sóng gió. Ngài ban nó cho người có **tâm trí được đặt vững nơi Ngài**. Đây là một khác biệt rất quan trọng.

Chúng ta thường nghĩ: *Khi vấn đề này được giải quyết, tôi sẽ bình an. Khi tài chính ổn định, tôi sẽ bình an. Khi gia đình không còn chuyện gì khiến tôi lo lắng, tôi sẽ bình an. Khi tương lai rõ ràng, tôi sẽ bình an.* Nhưng nếu bình an phụ thuộc vào việc mọi thứ phải ổn, chúng ta sẽ không bao giờ thật sự bình an. Bình an của Đức Chúa Trời không có nghĩa là **xung quanh tôi không còn bão tố**, mà là giữa bão tố, **lòng tôi đã có một Vàng Đá để bám vào**. Vấn đề vì vậy không chỉ là: “*Hoàn cảnh của tôi hiện nay thế nào?*” Mà sâu hơn: “**Tâm trí tôi đang neo vào đâu?**”

Ở phần sau, Ê-sai sử dụng một hình ảnh đau đớn: người phụ nữ chuyển dạ. Dân sự đã đau đớn, vật lộn, cố gắng, nhưng cuối cùng phải thừa nhận: “Chúng tôi đã có mang, đã ở cữ, và đẻ ra như gió.” (Ê-sai 26:18) Đó là hình ảnh rất thật về con người. Chúng ta muốn kiểm soát cuộc đời mình. Vì thế, khi bất an, chúng ta cố gắng làm nhiều hơn, tính toán nhiều hơn, kiểm soát nhiều hơn. Nhưng có những giới hạn mà tiền bạc, kiến thức, kinh nghiệm hay ý chí của con người không thể vượt qua. **Con người không thể tự làm ra sự cứu rỗi**. Và đôi khi phải đến khi những cố gắng của mình chỉ còn lại “gió”, chúng ta mới nhận ra mình cần Đức Chúa Trời đến mức nào. Nhưng chính tại nơi sức người chầm dứt, một lời tuyên bố đầy hy vọng vang lên. “**Những kẻ chết của Ngài sẽ sống, những xác chết của tôi đều chỗi dậy! Hỡi kẻ ở trong bụi đất, hãy thức dậy, hãy hát!**” (Ê-sai 26:19) Trong bối cảnh của lời tiên tri, hình ảnh này mang đến hy vọng cho một dân tộc đang đứng trước nguy cơ mất nước, lưu đày và tan tác. Điều tưởng như đã chết, Đức Chúa Trời vẫn có thể làm sống lại. Nhưng hy vọng ấy còn mở ra một chân trời lớn hơn: **sự chết cũng không phải lời cuối cùng**. Đây chính là nguồn hy vọng xuyên suốt Ê-sai 25–26: Ở chương 25, **Đức Chúa Trời nuốt sự chết đến đời đời**.

Đến chương 26, **những kẻ ở trong bụi đất, hãy thức dậy, hãy hát**. Điều con người bất lực nhất, Đức Chúa Trời vẫn có quyền trên nó. Vì thế, không phải mọi “ngôi mộ” trong đời sống đều là dấu chấm hết. Có những điều đối với chúng ta đã chết. Có những cánh cửa tưởng như đã đóng. Có những hoàn cảnh khiến chúng ta không còn nhìn thấy hy vọng. Nhưng đức tin không phủ nhận thực tại. Đức tin nhìn thẳng vào thực tại rồi tuyên xưng: “**Đức Chúa Trời vẫn có quyền làm sống lại.**”

Sau lời hứa phục sinh, Đức Chúa Trời đưa ra một lời mời rất dịu dàng: “Hỡi dân ta, hãy đến vào buồng và đóng cửa lại. Hãy ẩn mình một lát, cho đến chừng nào cơn giận đã qua.” (Ê-sai 26:20) Đây không phải lời kêu gọi chạy trốn thực tại. **Căn phòng đóng cửa là hình ảnh của sự nương náu**. Có những lúc phản ứng thuộc linh đúng đắn nhất không phải là chạy ra ngoài làm một việc gì đó, mà là **đóng cánh cửa của tiếng ồn lại và ở yên trước mặt Đức Chúa Trời**. Chúng ta sống trong thời đại mà mỗi khi bất an,

chúng ta lập tức mở điện thoại, tìm thông tin, hỏi người khác, phân tích, dự đoán và tìm giải pháp. Nhưng có những cơn bão mà Đức Chúa Trời nói: **“Con hãy vào trong. Đóng cửa lại. Ở với Ta. Và chờ đợi.”** Cầu nguyện không phải là không làm gì. Đó là hành động tuyên bố rằng: **“Con không phải là người điều khiển lịch sử. Ngài mới là Đấng ấy.”** Ê-sai 27:1, hình ảnh thay đổi một lần nữa. Đức Chúa Trời cầm lấy thanh gươm mạnh mẽ của Ngài và tiêu diệt Lê-vi-a-than — hình ảnh của thế lực hỗn loạn và chống nghịch. Điều này nối toàn bộ phân đoạn lại với nhau. **Chúng ta được bình an không phải vì điều ác không tồn tại, mà vì điều ác không phải điều cuối cùng.**

Dân Chúa không được yêu cầu tự mình tiêu diệt mọi quyền lực của bóng tối. Họ được kêu gọi **tin cậy, chờ đợi và trung tín**, bởi cuộc chiến cuối cùng thuộc về Đức Chúa Trời. Đó là lý do chúng ta có thể có **shalom shalom** ngay cả trước khi mọi vấn đề được Chúa giải quyết.

Ba câu hỏi áp dụng bài học:

1. Điều gì đang chiếm giữ tâm trí tôi nhiều nhất hiện nay?
2. Có lĩnh vực nào tôi đang cố gắng tự cứu mình đến mức mệt mỏi và cuối cùng chỉ “sinh ra gió” không?
3. Tôi có một “căn phòng đóng cửa” mỗi ngày, một khoảng thời gian thật sự tắt tiếng ồn để ở riêng, cầu nguyện và chờ đợi Đức Chúa Trời không?